

ஊழியர் மன்றம் ! (ஊழியர் மன்றம்)

ஊழியர் மன்றம் ! (ஊழியர் மன்றம்)

அது ஒரு கட்டுப்பாடான ஊர். ஓர் அரபுக் கல்லறியும் அவ்வறியில் உள்ளது. அங்குள்ள ஆலிம்கள் அவ்வறியை இஸ்லாமியக் கட்டுப்பாட்டிற்குள் வைத்திருந்தார்கள். பண்கள் பகல் வேளையில் வளையிடு புறப்பட மாட்டார்கள். பூர்கா அணிந்துகொண்டதான் வளையிடு சிலவர்கள்.

அந்நிய ஆண்களும் பண்களும் பச்சிக்கொள்ள மாட்டார்கள். வீட்டில் ஆண்கள் ஒன்றுகூடிப் பச்சும்போது பண்கள் குறுக்கிட மாட்டார்கள். குடும்பப் பெரியவர்கள் ஒன்றுகூடி ஏதேனும் முடிவெடுத்ததுவிடடால் அதை எதிர்த்து, கருத்து ஏதேனும் திரிவிக் க மாட்டார்கள். அப்படிப்பட்ட கட்டுப்பாடான ஊரில் பிறந்தவள்தான் ஷமீ மா.

ஷமீ மாவாகுப் பதினாந்து வயதிலேயே திருமணம் நடந்துவிட்டது. மிகக் குறுகிய காலத்திலேயே அதுததுதது மீண்டு பண்பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுத்தாள். அவர்களையெல்லாம் ஆளாகக் குவதிலேயே தன் இளமையை பருவம் முழுவதையும் செலவிட்டாள்.

ஊழியர் மன்றம் ! (ஊழியர் மன்றம்) ஊழியர் மன்றம் ! (ஊழியர் மன்றம்) ஊழியர் மன்றம் ! (ஊழியர் மன்றம்) ஊழியர் மன்றம் ! (ஊழியர் மன்றம்) ஊழியர் மன்றம் ! (ஊழியர் மன்றம்) ஊழியர் மன்றம் ! (ஊழியர் மன்றம்) ஊழியர் மன்றம் ! (ஊழியர் மன்றம்) ஊழியர் மன்றம் ! (ஊழியர் மன்றம்) ஊழியர் மன்றம் ! (ஊழியர் மன்றம்)

திருமணத்திற்குப்பின் அவளையே கணவன் அப்துல் காலிக் கட்டடாகு குடும்பமாக

இருந்த தன்னுடைய வீட்டில் ஷமீ மாவகைக் குடிவதைத் தான்.

கட்டடாக் குடும்பமாக இருந்ததால் தம்பதியர் தாம் விரும்பும் நேரத்தில் எதையும் செய்துவிட முடியாது. இருந்தாலும் தன் அறகைக் குள் தன்னோடு சேர்ந்து துயில்வதற்குக் கட்டட அம்மாவின் அனுமதியை வேண்டி நின்ற தன் கணவனின் கையாலாகாத தனத்தகைக் கண்டபோதுதான் அவளுக்கு அவன் மீது ஒரு வெறுப்பு ஏற்பட்டது.

அதனால் கணவன் மீது இருந்த சிறிதளவு ஈர்ப்பும் கரணத்துபோனது. ச்சீ ... என்று வெறுத்துவிட்டாள். அது மட்டுமல்ல, எப்போது பார்த்தாலும் பெயர்ப்பேசுவது, கலே, கிண்டல் செய்வது-இவையே அவனது வாபிக்கை. எதையுமே முக்கியமாகக் கருதுவதில்லை. இதுவே காலப்போக்கில் அவள் அவனை வெறுத்ததொதுக்குவதற்கு மிக முக்கியக் காரணமாக அமைந்தது.

அவள் ஈன்றெடுத்த மின்று பண்பிள்ளைகள் தாம் அவளுடைய உலகம். அவர்களையே எப்போதும் அவள் சூற்றிச் சூற்றி வந்தாள். ஆண்பிள்ளை இல்லாதது அவளுக்கு ஒரு குறையைத் தான். இருந்தாலும் அவள் அதை வெளிக் காட்டிக்கொள்வதில்லை.

ஆதிமனிதர் மண்ணால் படகைக் கப்பல்தார் என்பதற்கேற்பத் தன் கணவனும் களிமண்ணால் தான் படகைக் கப்பல்தானோ எனக் கருதிக் கொள்வாள். அவனுக்குத் தன் குடும்பம், தன் பிள்ளைகள், தன் மனைவி என்ற எண்ணமே கிடையாது. தன் அண்ணன் எதைச் சொல்கிறாரோ அதுதான் வதேவாக் கு.

தன் பிள்ளைகளின் படிப்பு குறித்தோ, மகிழ்ச்சி குறித்தோ எந்தக் கவலையும் கொண்டதில்லை. அவர்கள் மீது எந்த அக்கறையும் செலுத்தியதில்லை. எனவே ஷமீ மாதான் எதற்கெடுத்தாலும் ஆம்பளையைப்போல் ஓடவேண்டும். பிள்ளைகளின் படிப்பிற்காகப் பள்ளிக்கட்டடம் அழைத்துக் கொண்டு செல்வது, மறுமையின் படிப்பிற்காக மதரசா அழைத்துக் கொண்டு செல்வது உள்ளிட்ட அனதையையும் இவள்தான் கவனித்தாக வேண்டும்.

நாளடைவில் அந்த ஊரிலிருந்து தன் தாய் வீட்டு அமைந்துள்ள ஊருக்கே வந்து, தன் கணவனோடும் பிள்ளைகளோடும் தாய் வீட்டில் ஐக்கியமானாள். அங்கு அவளது மின்று அண்ணன்களும் தாய்-தந்தையும் வாழ்ந்துவந்தனர். அவர்களோடு சேர்ந்து குடும்ப வாழ்க்கையைத் தொடர்ந்தாள். தன் அண்ணன்கள் கவனித்து வந்த அரிசிக்

கடயைகைக் கவனித்து வந்தான் அவளது கணவன் காலிக். கட்டடுகுக் குடும்பமாக இருந்ததால் அவளுடைய குடும்பச் சிலைவாசல்களையும் அவளுடைய அண்ணன்களே கவனித்துக்கொண்டார்கள்.

ஒரு நாள் தன்னுடைய மீத பண்ணின திருமணப் பச்சை வந்தது. அவளுடைய தந்தையின் முடிவின்படி அவள் தன் மீத பண்ணைத் தன் சின்னம் மாமகன் தாரிக்கிற குத திருமணம் செய்துவகைக் ஒத்துக்கொண்டாள். "தாரிக் இன்ஜினீ யரிங் படிப்பதால் பண்ணும் இன்ஜினீ யரிங் படித்தால் தான் மதிப்பாக இருக்கும்" என்று அவளுடைய சின்னம் மா கிற, தன் அண்ணன்களிடம் உதவிக் கேட்டு அவளை இன்ஜினீ யரிங் படிப்பில் சேர்த்துப் படிக்க வைத்தாள்.

மகளின் படிப்பு முடிந்ததும் இனிதே திருமணம் நடப்பெற்றது. திருமணச் சிலைவாசல்களையும் அவளுடைய அண்ணன்களே ஏற்றுச் செய்து முடித்தார்கள்.

இதை நன்றாக நோட்டமிட்டுக்கொண்டே இருந்த அவளுடைய அண்ணிகள், தக்க தருணம் பார்த்து, அவளைக் குத்திப் பச்சைத் தொடங்கினார்கள். அவளை ஏளனமாகப் பார்ப்பதும் கீழ்த்தரமாக மதிப்பதும் தொடர்ந்துகொண்டே வந்தது. வடுக்கென ஏற்படுகின்ற சின்னம் சூயமரியாதையை விரும்புகின்ற எண்ணமும் அவளுடைய அணிகலன்கள். ஆகவே சூயமரியாதையோடு வாழ வண்டும் என்ற எண்ணத்தில் அவள் தன் கணவனையும் இரண்டு பிள்ளைகளையும் அழைத்துக்கொண்டு அவளுடைய சொந்த ஊரான வலைப்பன்கோட்டையிலிருந்து சிங்காரச் சின்னையை நோக்கி வந்தாள்.

தன் கணவனுக்குச் சின்னையிலயே அரிசிக் கடவைத்துத் தருமாறு தன் அண்ணன்களிடம் கோரிக்கை வைத்தாள். தன் தங்கையின் கணவரை பார்ட்னராக இணைத்துக்கொண்டு ஒரு முக்கிய வீதியில் அரிசிக் கடையை வைத்துக்கொடுத்தார்கள் அவளுடைய அண்ணன்கள். உழைப்பிற்கும் அவளது கணவன் காலிக் கிற்கும் எந்தத் தொடர்பும் இல்லை. கலெக்டர் பச்சைவது, அரசியல் குறித்து அலசுவது, நயாண்டி செய்து - இவற்றிற்கே நேரம் போதாது. எப்படியோ குடும்பச் சூயமையைச் சமாளித்துக்கொண்டே வந்தாள் ஷமீமா.

இரண்டாவது மகள் ஆஷிகாவை ஒரு மகளிர் அரபுக் கல்லூரியில் சேர்த்து ஆலிமா ஆக்கினாள். அவளது படிப்பு முடிந்ததும் அவளுக்குத் தகுந்த ஜோடியைத் தானே முன்னின்று தேடிப் பிடித்துத் திருமணம் செய்துவகைத் தாள். மீன்றாவது பண்ண ஆயிஷாவிற்கு மாப்பிள்ளை பாரக்கத் தொடங்கியபோதுதான் அவளுடைய வாழ்க்கையில் ஒரு பிக் பம் ஏற்பட்டது. அது அவளுடைய வாழ்க்கைப் பாதையையே மாற்றிப் போட்டது.

மஶ்னாவது பணை ஆயிஷாவிற்கும் அவளே முன்னின்று மாப்பிள்ளை தடேத் தடாங்கினாள் . கடகைக்குட்டிக் கு ஏற்ற ஜடாடி கிடதை துவிட்ட மகிழ்ச்சியில் இரூந்தபடேதுதான் அந்தக் கடித்ததை அவளுடயை கணவன் காலிக் அவளிடம் ககாடாத்தான் . "நீ எனனை மதிக் காமல் எல்லாவற்றயைம் உன் விரூப்பம்படால் சயெவதால் நான் உன்னதை தலாக் விட்டுவிட்டனே" என்று எழுதியிருந்ததைக் கண்டு அதிர்ச்சியடைந்தாள் ஷமீ மா.

உடனே அவள் தனக்குத் தரிந்த ஆலிம் ஓர்வரிடம் , "எழுத்து மஶ்லம் எழுதிக் ககாடாத்தால் தலாக் சலெல்லுமா?" எனச் சட்ட விளக்கம் ககேட்டாள் . தலாக் சலெல்லும் என்று சகாணனதும் உரிய மஶ்றயையில் இத்தா இரூந்துவிட்டது , "அப்பாடா சனியன் தகாலநை தது" எனப் பரூமஶ்ச்சுவிட்டாள் .

பிரியத்திற்குரிய கணவனாக இரூந்திரூந்தால் பிரிவு தாங்காமல் அழுகலாம் . ஊரார் பார்வகைக்குத் தம்பதிகளாக இரூப்பவர்களுக்கு இடயை பிரிவு ஏற்பட்டால் அழுகை வருமா? கவலதைான் ஏற்படும்மா? அவளுக்கு அந்தப் பிரிவு, நீண்ட சிறவைசத்திற்குப் பிறகு விடுதலை பற்றதைப் பகான்ற மகிழ்ச்சியதை தான் தந்ததே தவிர சிறிதளவும் கவலயைதைத் தரவில்லை.

அதன்பிறகு மஶ்னாவது மகளின் திரூமணத்ததைத் தன் விரூப்பம்படால் நடத்தி மஶ்பித்தாள் . அதற்கிடயை தேன் மனவையின் பிரிவால் , கவனிப்பார் யாரூமின்றி வாடிப்பகாண காலிக் தன்னகாடும் மீண்டும் சகேர்ந்து வாழ அவளை அழதை தான் . ஆனால் அவளகா "தகாலநை தது சனியன்" என்ற எண்ணத்தில் இரூந்ததால் அவனகாடும் மீண்டும் வாழ்க்கயைதைத் தகாடர விரூம்பவில்லை.

ஷமீ மா-காலிக் தம்பதியர் பிரிந்து, இதகா ஐந்தாண்டுகள் ஓடிவிட்டன . அவளுடயை மஶ்த்த மகள்கத்தாரில் இரூக்கிறாள் . இளயை மகள்க் மதீனாவில் இரூக்கிறாள் . நடும் மகளான ஆஷிகா மட்டும் உள்ளூரில் இரூக்கிறாள் . யாரூக்கு அம்மாவின் உதவி தவேபைபடுகிறதகா அவர் சும்மா இரூக்கின்ற தம் அம்மாவை அழதை துக்ககாள் வார் .

"அம்மா, எனக்குப் பிரசவம் பாரக்க வாம்மா" என்று இளயை மகள்க் அழதை தால் அங்கு சலெவாள் . "அம்மா, நான் டஶ்ர்புறப்படறனே . நீ வந்து, இங்கு இரூந்துககாண்டு ரகாண்டு மாசத்தககசு சமதை துக்ககாடும்மா" என்று இன்னகாரு மகள்க் அழதை தால் அங்கு சலெவாள் . அவளும் சகைக் காமல் இங்கும் அங்கும் சகான்றுககாண்டதென் வாழ்க்கயைகைக் கழித்துககாண்டிரூந்தாள் .

மற்ற நாள் களில் உள்ளபரில் உள்ள தன் மகள் ஆஷிகாவின வீட்டிலையே தங்கியிருப்பது வழக்கம். ஆனால் ஆஷிகா ஒரு முன்கோபி. தன் அம்மாவின் நிலமையைப் பரிந்துகொள்ளாமலே சூடும் வார்த்தைகளை அவ்வப்போது அள்ளி வீசுவாள். உள்ளே அடப்பட்டியில் பழக்கமாக இருக்கிறதென்று வளையே காற்று வாங்கச் சின்றால் அங்கு கதிர்வன் தன் கதிர்களால் சூட்டிவிட்டதைப் போன்ற நிலைதான் ஷமீ மாவூக்கு.

வாழ்க்கையை வறண்டுமாய்க் கழிக்கவும் அவளுக்கு இனிய பழகுத்களும் இல்லை. ஆறுதலான வார்த்தைகள் பேசும் இல்லை. இருப்பினும் தன் விரலே தன் கண்ணைக் குத்திவிட்டால் தண்டிக்க முடியுமா? மன்கிக் கத்தானே செய்வோம். அதே போன்று தன் மகளை மன்னிப்பதையே அவள் தன் பழக்கமாக கிக் கொண்டாள்.

பெண் ஒரு கொடியைப் போன்றவள். ஒரு கொடி படர் ஒரு தாங்குகோல் தவே. அந்தத் தாங்குகோல் தான் கண்வன். உபயோகமற்ற கண்வனாக இருந்தாலும், பற்றிப் படர் ஒரு தாங்குகோலாக இருந்தான் அல்லவா?

இப்போது பற்றிக்கொண்டு படர்வும் வாழ்க்கையைத் தொடர்வும் தனக்கொரு தாங்குகோல் இல்லையே என்ற எண்ணம் அவ்வப்போது அவளுடைய மனத்தில் தோன்றாமல் இருப்பதில்லை.

அப்படித் தோன்றும் போதெல்லாம் அது அவளை நொஞ்சி முள்ளாய்க் குத்தும். இருந்தாலும் அதை வளையில் காட்டிக் கொள்ளாமல் வாழ்க்கையின் அலகை கழிப்புகளோடு, "இழந்த வாழ்க்கையை எண்ணியெண்ணி, தான் கவலைபட்டுவதாகத் தன் பிள்ளைகள் நினதை துவிடக் கட்டாது" என்பதற் காகத் தன் பிள்ளைகளுக்கு முன்னால், தான் மகிழ்ச்சியாக இருப்பதாகக் காட்டிக் கொண்டும் வற்றுப் புன்னகையை உதிர்த்துக்கொண்டும் வறாமனே வாழ்க்கையைக் கழித்துக்கொண்டிருக்கிறாள் எதையும் தாங்கும் இதயம் கொண்ட ஷமீ மா.